

uvederhæftige, naar Spørgsmaalet er om at bære de pekuniære Følger af Lovovertrædelserne overfor det Offentlige eller de fornærmede Private. Ministeriet maatte derfor under de forhaandenværende Forhold anse det for Blikt hurtigst muligt at skride ind mod dette farlige Misbrug, og man indgik derfor til Hs. Maj. Kongen med allerunderdanigst Indstilling om, at et af Ministeriet udarbejdet Udkast til Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. i Henhold til Grundlovens § 25 maatte stadfæstes som foreløbig Lov. Denne Indstilling vandt Hans Majestæt Kongens Bifald, og Udkastet blev derfor under 13de August d. A. forsynet med kgl. Stadfæstelse.

Nærværende Lovforslag er i Et og Alt stemmende med den nævnte foreløbige Lov med Undtagelse af, at dennes § 8 om Lovens Skrafttræden 3 Dage efter dens Bekjendtgjørelse i Lovtidenden er udeladt i Forslaget, og Bestemmelsen i Grundlovens § 25 om foreløbige Loves Forelæggelse for den følgende Rigsdag fyldestgøres saaledes ved det foreliggende Lovforslags Fremfættelse.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser bemærkes Følgende:

Til §§ 1 og 2.

Da man har troet foreløbig at burde indskrænke sig til de mindste og lempeligste Forandringer i det bestaaende System, Forandringer, der ikke i Principet bryde med Tanken i Lov af 3die Januar 1851 § 3, men kun hæmme, hvad der er aabenbart Misbrug af denne Lov, foreslaas i § 1 Lovens Bestemmelser indskrænkede til Dagblade og Ugeblade, ved hvilke Strifter de paa pegede Misligheder hovedsagelig have fundet Sted.

I § 2 opstilles den Fordring, at den virkelige Udgiver (Redaktør) altid skal opgives som Ansvarhavende paa vedkommende Blad, hvorhos det bestemmes, at Ansvar for Indholdet af Bladet altid skal paahvile ham, saafremt ikke Forfatteren har navngivet sig.

Til § 3.

Saafernt den virkelige Udgiver (Redaktør) angives som Ansvarhavende paa Bladet, gjøres der ingen Forandring i de gjældende Regler i Loven af 3die Januar 1851 § 3, forjaaviddt som disse tillade Forfatteren at forblive anonym, men dette staar ham frit for paa samme Maade som hidtil. Derjom Forfatteren navngiver sig paa Skriftet, maa det fordres, at det er den virkelige Forfatter; kun under denne Forudsætning befrier Forfatterens Navngivelse Udgiveren (Redaktøren) for Ansvar.

Saafernt den virkelige Udgiver (Redaktør)

ikke opgives som Ansvarhavende, men enten en anden Person, der ikke er den virkelige Leder af Bladets Redaktion, nævnes som saadan, eller slet ingen findes angivet som Ansvarhavende paa Bladet — og lige hermed staar det Tilfælde, at en Person, der ikke virkelig er Forfatter, angives som saadan — maa det anses for nødvendigt at gribe ind paa en saadan Maade, at de ulovlige Hensigter med sig Udfærd neutraliseres. Det findes derfor rigtigt i saa Tilfælde at berøve alle Vedkommende den Fritagelse for Ansvar, som Lov af 3die Januar 1851 § 3 giver, og som kun kan anses indrømmet under Betingelse af, at Lovens Tanke loyalt udføres, nemlig at den virkelige Forfatter eller den virkelige Leder af Bladets Redaktion ogsaa nævner sig som Ansvarhavende.

Til § 4.

I denne Paragraf fastsættes et alvorligt Strafansvar for den virkelige Udgiver (Redaktør) af et Blad, naar en anden end denne paa Bladet er angivet som Ansvarhavende. Der vil i Øvrigt kun undtagelsesvis blive Spørgsmaal om at efterspore og konstatere, hvo der virkelig leder et Blads Redaktion. Sædvanligvis er dette almindelig bekjendt. For de fleste Blades Vedkommende gjælder det endnu, at den, der angives som ansvarhavende Redaktør eller Udgiver, ogsaa vitterligt er den, der leder Bladets Redaktion. Kun hvor det vides eller dog bestemt formodes, at den, der er angivet som ansvarhavende, ikke virkelig forestaar Redaktionen, vil en kriminel Underjøgelse for at konstatere det virkelige Forhold være nødvendig, og det vil da formentlig ikke være vanskeligt ved de Midler, der staa til den kriminelle Underjøgelses Raadighed, at trænge tilbunds i Sagen. Det kan ikke være ubekjendt for det ikke ringe Antal Personer, der medvirke til et Blads Udgivelse, hvem der forestaar dets Redaktion, og en nøjagtig Afhørelse af dem, i fornødent Fald under Ed og med Ansvar som for falsk Forklaring for Retten eller for Mened, vil formentlig bringe Sandheden for Dagen. Særlig skal bemærkes, at den, der benyttes som Straamand, vil kunne afhøres og efter Omstændighederne kunne benyttes som Vidne, da nærværende Lov medfører, at der aldeles ikke for hans Vedkommende vil blive Spørgsmaal om noget Ansvar, hverken i den ene eller den anden Retning, og der saaledes ingen Grund er, hvorfor han skulde kunne nægte at give Forklaring som Vidne eller være utroværdig som saadant.

Til § 5.

For fremmede Dagblades og Ugeblades